

YÜRÜYE
YÜRÜYE

OLCAY
KUŞ

BY
WALKING

ART
ON

İSİMSİZ | UNTITLED, 2019. Tuval üzerine mürekkep, akrilik ve spreysel boya | Ink, acrylic and spray paint on canvas 110x90 cm

YÜRÜYE YÜRÜYE
OLCAY KUŞ
BY WALKING

YÜRÜYÜŞ

Aslında tahmin ettiği kadar zamanı yoktu.

Ama hiç acele de etmiyordu. Ne anlamı vardı ki. Bilakis yavaşlattı adımlarını. Yavaşlayınca, düşünceleri de yavaşladı sanki. Adımlarını sayarken buldu kendini.

Üç, dört, beş... Bir, iki...

Ama ayakkabılarını daha net görmeye başladı yavaşlayınca. Birinin ucu açılmaya başlamış. Yağmurlar da başlar yakında... Evde biraz yapıştırıcı olacaktı, “gidince kontrol ederim” diye düşündü.

Sigarasından uzun bir nefes aldı, hepsini içine çekmeden ağzının sağından geri verdi. Tekrar hızlandı adımları, ama fark etmedi bile. Çoktan başka düşüncelere dalmıştı.

Havanın griliğinden sigara dumanları görünmüyordu. Bütün renkler iki ton gerilemiş. Halbuki sabah daha yataktan kalkmadan kontrol etmişti telefonda hava durumunu. Azıcık güneş görmüştü ekranda, bulutun arkasına saklanan ve o bile yetmişti içindeki uyumaya devam eden parçaların uyanmasına. Sağ yanağı hafifçe havalanmış, yarım sırıtır gibi. Ama hemen geri inmişti. Yarım saniye falan sürdü yani. Onun etkisiyle atıvermişti kendini dışarıya.

23 dakikadır yürüyordu.

Sola döndü.

Bir elini, turuncu montunun cebinde, dört gün öncesine ait bir süpermarket fişi ile oynarken yakaladı. Açtı baktı sonra meraktan. Yedi kalem şey almış. En pahalısı üzüm, ama siyah, çekirdeksiz üzüm. En ucuzu da salatalık. Peynir almayı unutmuştu o gün... Beyaz... Şimdi hatırladı. Severek yediği tek peynir. Tam yağlı. Hatta kasiyerle bir müşterinin kavgası yüzünden tam on altı dakika sırada beklemişti. Kuyruk uzun olduğundan ne olduğunu anlayamamış, raftaki sakız çeşitlerini iyice incelemişti. Hatta naneli bir paketi de atmıştı sepetine. En sonunda da çıkarken, sinirden fişi kırıştırıp cebine tıkmıştı, ama kimse fark etmemişti bile sinirli olduğunu. Peh!

Bu sefer düzgün bir şekilde, köşelerini denk getirip, üç beş kere düzleyerek katladı ve cebine tekrar koydu. Evde çöpe atacaktı. Belki.

Yarı kısık sağ göz kapağına denk

oynattı sol el işaret parmağını, ışıklarda beklerken.

Karşıya geçti. Sağdan yürümeye devam etti.

Sabah ne yediğini düşündü, ara ara düşünürdü. Beyin jimnastiği yaptığını sanıp, birtakım yaşlılık hastalıklarından korunduğuna inanırdı. Ama bulamadı, çoğunlukla bulamazdı.

Halbuki kahvaltı edeli iki saat falan olmuştu....

Tonlarca kahve içmişti, her sabah yaptığı gibi. Tonlarca? Termosu en fazla bir litre alıyordu zaten.

Kahve bittikten sonra da yine aynı kararı alıp, her gün aldığı gibi, kahveyi azaltacaktı. Ne zaman

bu kadar bağımlı olmuştu ki. Neye başlasa hakkını verip, hemen günlük hayatının bir parçası

yapıveriyordu. Nasıl yaşanır ki bağımlı olmadan? Kimse söylememişti.

Ailesindeki bağımlıları düşündü. Evet bütün suçlu onlardı.

Suçluluk hissetti, sonra unuttu.

THE WALK

Actually, he didn’t have as much time as he thought.

However, he was in no hurry. What would it do, anyway... Far from it, he slowed his down pace. It was as though his thoughts slowed down, like his pace. He found himself counting his steps: Three, four, five... one, two...

He saw his shoes better as he slowed down. The tip of one of the pair started to open up. And rains will start soon... He thought, “There should be some glue at home, I will check when I get there.”

He took a long puff from his cigarette and released the smoke without taking all of it inside. His pace gained speed again, but he did not even notice. He was already immersed in other thoughts.

The smoke would get lost in the grey air. All colors had gone darker at least two tones. He checked the weather on his mobile in the morning, before getting out of bed. The screen showed a bit of sun, hidden behind the clouds, which was enough for him to wake his sleeping parts. His left cheek moved a little upwards, like a half smile, but went down immediately. He threw himself out with that feeling.

He had been walking for twenty-three minutes.

He turned left.

He caught himself playing with a supermarket receipt in one pocket of his orange overcoat, it was from four days ago. Curious enough, he took it out and checked what was on it. There were seven items: the most expensive one was grapes, black and no seeds. The cheapest was the cucumber. He suddenly remembered forgetting to buy cheese that day. White cheese, his favorite. The fatty type. He had waited at the cash for sixteen minutes because of a row between a customer and the cashier. The queue was long, so he couldn’t exactly understand what was going on and, instead, observed the gum types on the shelf, thoroughly. He even bought one minted gum. On the way out, he nervously crumbled the receipt and tucked it inside his pocket, no one even realized he was angry.

This time he neatly folded it, overlapping the corners carefully and flattening the paper, and properly put it in his pocket. He would trash it at home. Maybe.

While waiting at the traffic lights, he moved the index finger of his left hand, at the same with his half-slit right eye.

He crossed the street. Kept on walking on the right.

He thought what he ate in the morning, he would do that occasionally. He believed it was mental gymnastics, to avoid illnesses at old age. However, he couldn’t remember, most of the time he wouldn’t, whereas it had only been two hours or so since breakfast.

He drank tons of coffee, just like he did every morning. Tons? His vacuum flask would take only a liter. After finishing his coffee, he made a decision to drink less coffee, a decision he made every day. When did he become so addicted to it? Whatever he started, he would make it a part of his life, instantly. How would one live without addiction? No one ever told him that.

He thought about the addicts in his family. Yes, it was all their fault.

He felt guilty, then forgot all about it.

Gürültüsüyle ters orantılı hızda bir araba geçti yakınından. Beyaz. Arkasından bakakaldı uzunca bir süre...

Tamam, şimdi hatırladı! Bol tereyağına üç yumurta kırıp, biraz domates ve yarım ekmekle yemişti. Yumurtanın üstüne kırmızı toz biber ve tuz.

Hatırladı ve unuttu.
Ah!

Sarı yapraklara basarak yürümeye devam ediyordu. Yaprak desenli halı.

*Bir afiş gördü,
boş bir dükkânın büyük camında.
Yarısı yırtılmış bir afiş,
yarısı yırtılmış,
bir surat.
Afişi anlamadı,
ama yanındaki, cama yazılmış
yazıyı okuyabildi:
“Bu dükkân 8 aydır boş”.*

Kanalın yanından yürüyordu. Aslında hiçbir şeyi unutmuyordu. Hatırlamak istemediği her şeyi beyninin arkasında istiflediği küçük kutulara dolduruyor, onları da daha küçük kutulara doldurup koli bandıyla üç beş sefer yapıstırıyordu. Sonra da unutmuş gibi yapıyordu. Hatırlamak korkutuyordu onu. Arkasında büyük bir yığın bırakıyordu gün geçtikçe. Ve bir gün temizlemesi gerektiğinin de farkındaydı, ama çokta umursamıyordu şimdilik. Belki zamanı olduğunu düşünüyordu. Tabii, kimse düşünmüyor zaten! Gerizekâl! Ölmeden uzun bir zaman önce temizleyecekti, kapatacağı hesaplarını.

Bir ürperti geldi, gitti.
En azından uzunca yıllar rahat yaşama planı yapmıştı çünkü ve henüz oraya yakın bile değildi. Hangi yıllar? Hangi plan? Rahat yaşamak; düşünmemek ya da düşünecek kadar dertlerinin olmaması? Ne yani, yalan mı? Komik.

Bir duvarın daha fotoğrafını çekti.

Karakersiz, damarsız. Asalak.

Sola döndü büyük gövdeli ağacın oradan, kimseyi görmedi.
Az yürüyünce çöp torbası zannettiği duvarın dibindeki karaltının işeyen köpek olduğunu fark etti. İrkildi, ama oynamadı. İşini bitirdikten sonra, çok ciddi bir şekilde yeri koklayarak yanından geçti. Bir şey arıyor ve bulacağı kesin. Kafasını kaldırıp bakmadı bile.
Al işte, yine kendini önemsizleştirmek için bir neden.
Takip etmek geldi içinden köpeği, ama onu yapacak cesareti ve enerjiyi bulamadı kendinde.
Ya da utandı. Ya da üşendi, kim bilir.
“Ne arıyor acaba? Ben de aramalıyım onun gibi, ama neyi...” Belki de köpek gösterecekti ne araması gerektiğini. Neye ihtiyacı olduğunu. Neden olmasındı.
Bir esneme geldi.

A car passed by at a speed not worthy of the noise it made. White. He was left there staring behind, for a long time.

Hah, he remembered! He fried three eggs with butter and ate it with tomatoes and half a loaf of bread. And sprinkled a bit of red pepper and salt on the eggs.

He remembered and then forgot. Ah!

*He kept walking, stepping on the yellow autumn leaves. The leaves looked like a carpet.
He saw a poster.*

*On the window glass of an empty shop,
a poster with half of it torn.
A face,
half of it torn.
He did not understand the poster,
but managed to read the text
on the glass next to it:
“This shop has been empty for eight months.”*

He was walking by the canal. Actually, he did not forget anything. He stuffed the little boxes piled at the back of his brain with everything he did not want to remember and then put them in smaller boxes and wrapping them with box tape three of five times. Then he would pretend to forget. Remembering scared him. As days went by, he would leave a nigger pile behind him. He knew he would have to clean them up one day, but did not bother for the time being. Maybe he thought he had time. Of course, no one thinks! You fool! He would clean them up long time before his death and settle the accounts. He felt a shiver and then not. At least he made plans to live comfortably for long years, but he was no where near. Which years? Which plans? Live comfortably: not thinking or not having problems worth thinking? What? Is it not true? Funny.

The took a picture of a wall.

Worthless, no veins. Parasite.

He turned left around the tree with the big trunk, saw no one. After a short walk, he realized that the silhouette he thought to be a trash bag was actually a dog taking a pee. He was startled for a moment, but did not move. After it was done, the dog passed by him, seriously sniffing the ground. It is looking for something and will definitely find it. It did not even care to look over the shoulder. Here you are, another reason to feel unimportant. He felt an urge to follow the dog, but did not find the courage nor the energy inside. Maybe he was ashamed or did not want to take the trouble, who knows. “What is it looking for? Maybe I should look for something like it, but what?” Maybe the dog would show him what he was supposed to look for. What he needed. Why not? He yawned.

Sağ gözü sulandı, rüzgârdan!
Hep sulanırdı zaten lanet.
İnsanlar ağladığını düşünmesin diye
yere bakardı hep.

Yanından birisi geçti o esnada,
Hemen doğruldu.
Ağladığını mı düşünmüştü acaba?
Bakmış mıydı yüzüne?

Ama tahmin ettiği kadar zamanı yoktu.
Saatine baktı,
Saatinin durduğunu fark etti.
Kolundan hiç çıkarmadığı saate günlerdir bakmamıştı belli ki.
Ne zaman durmuştu acaba?
“E, bir şey durdu işte sonunda” diye düşündü ve gülümsedi.
Garip bir rahatlama hissetti, ama uzun sürmedi.
Devam etti.

...
Kolundaki saati ve zamanı düşünürken turuncu bir tenis topu gördü, griliğin içinde, çalılıarın dibinde parıl parıl. Almak için eğildi, ama üzerindeki bokları görünce vazgeçti. Bok olduğunu düşündü o an. Çok köpek vardı etrafta, kesin köpek bokuydu. O Köpek miydi acaba? Bu muydu göstermesi gereken hayatın sırrı. Yoksa bunu yapacak yer mi arıyordu? Her hâlükârda üstünde duracaktı bu konunun da, belli ki.

Arkasından, bir iki kelimesini anımsadığı yabancı bir dili konuşan bir çocuk bağıra bağıra geldi, topu aldı ve koşarak geri gitti. Herhalde topun kendisine ait olduğunu belirten çırpınışlardı onlar. Topu da pantolonuna siliyordu koşarken. Bakakaldı arkasından. Hangi dili konuştuğunu bulmaya çalıştı, ama bulamadı. Çocuğun annesini düşündü kirli çamaşırları yıkarken. Babası mı yıkıyordu acaba. Bir şekilde yıkanması gerekir o çamaşırların. Kirli çamaşırlar. Kendi annesini düşündü. Anneleri düşündü. Ne kadar pislik vardı etrafta, dünyada. Bitmeyen pislik, leş gibiyiz.

Elini yıkamak geldi içinden, pis hissetti kendini. Hatta çocuğu da yıkamak istedi. Bakındı etrafına bir kafe, bir çeşme, bir şey bulabilir miyim diye, ama bunun için bile zamanı olmadığını düşündü. Hızlandırdı biraz daha adımlarını....

*Götür yabancılığını gittiğin her yere.
Evin kalabalık olsun!*

Oldukça yaklaşmıştı.
Yerdeki taşları saya saya ilerlerken, garip bir hisle kaldırdı kafasını. Boyundan büyük pudra rengi şapkası ve şık döpiyesiyle, çok ağır yürüyerek karşıdan gelen yaşlı kadın ve sinir dolu bakışları. Bir adım sağa kaydı.
Enerjisiyle uzaktan kendine baktırmayı başardı. Şapkasının altından, üç yüz metre öteden görülebilen kanlı ve çatık gözleri hemen anlaşılıyordu. Gerçekten sinirli miydi, yoksa yaşlılıktan mı? Anlayamadı. Peki de neden. Ne vardı yanlı, ne yapmıştı. Üstünü başını düşündü anında, ama bir şey bulamadı. Pantolonunu da yeni almıştı zaten. Bir tek sol ayakkabısının ucu açılıyordu biraz.

His right eye watered because of the wind!
That wretched thing, it always did
And he would always look down
for people not to think he was crying.

Someone passed by at that moment,
and he stood straight.
Did this stranger think he was crying?
Did he look at his face?

However, he did not have as much time as he thought.
He looked at his watch,
and realized it stopped.
Maybe it had been days he did not take a look at this watch
he never removed from his wrist.
When did it stop?
He thought, “Finally, something stopped!” and smiled.
He felt a strange relief, but it did not last long.
He kept walking.

Thinking about the watch on his wrist and time, he saw an orange tennis ball at the bottom of the bushes, shining brightly. He bent over to take it, but seeing the poop on it, backed off. He thought it was poop. There were many dogs around and it should definitely be dog poop. Was it that dog? Was this the secret of life it was supposed show, or was it looking for a place to drop it. In any case, it was obvious he would deliberate about this.

Then came a boy from behind, shouting in a language he barely knew a few words of, took the ball and went back running. He was probably struggling to tell that the ball was his. While running, he was smearing the ball on his pants. He was left staring at the boy. He tried to find what language he was speaking, but to no avail. He tried to picture the boy’s mother washing his clothes. Or, was it the father who washed? One way or another, those clothes needed washing. Dirty laundry. He thought about his own mother. Though about mothers. So much filth around, in the world. A never-ending filth, we are like filth.

He felt like washing his hands, felt dirty. He even wanted to wash the boy. Looked around the find a cafe, or a fountain, but then thought he did not have time even for that.
His pace quickened.

*Take your alienage everywhere you go.
Let your home be crowded!*

He was quite close.
Counting the pavement stones while walking, he raised his head, unknowingly. There, there was an old woman dressed in an elegant two-piece, wearing a powder-colored hat bigger than herself, walking very slowly and her angry looks. He moved slightly right.
Her aura made him look at her from afar. Her bloody eyes and frown made themselves clear from three hundred meters away. Was she really angry, or was that old age? He couldn’t find out.

“Hemen yapıştırımalıyım” diye düşündü. Böyle durumlarda ne yapacağını bilemez başını öne eğdi tekrar. Öyle de yaptı. Ama keskin bakışları ve ütülü döpiyesiyle o, ağır ağır, sindire sindire verdi kötü enerjisini uzaklaşırken. Hemen her gün böyle insanlarla karşılaşılıyordu, ama bu kadar etkilisini görmemişti. Başarılı.

Cebindeki süpermarket fişiyle oynamaya başladı yine ve farkına bile varmadı. Geriliyordu. Özenle katlayıp yerleştirmişti ama artık katlanacak durumda da değildi.

Evinin sokağına girdi.

Her gün başka bir yere varmak amacıyla dışarı çıkıp yine aynı yere geliyordu. Neye, nereye ulaşması gerektiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Bitkindi. Doluydu.

Hiç alışveriş yapmadığı evinin karşısındaki bakkalı görünce rahatladı biraz. Sevmezdi kendisini, tanımazdı bile, ama mahallede ki varlığı bile bir rahatlık veriyordu kendisine. Dursundu orada.

Kimseyi doğru düzgün sevmeydi zaten.

Saatine baktı. Durduğunu unuttuğu için sinirlendi yine, ama olsun. Gelmişti artık. Biraz gecikti, ne olmuş yani...

Açtı kapıyı, girdi içeri. Çıkardı üstünü başını, ayakkabılarını. Hatırladı yine ayakkabısını, “Sonra” dedi.

Uzandı yatağa...

Aslında zamanı yoktu ama biraz uyuyacaktı.

Olca Kuş, 2020

Yes, but why? What was wrong, what did he do? He instantly thought about his clothes, but couldn't find anything faulty. Moreover, his trousers were new. Only the tip of his left shoe opening up a bit. He thought, “I should fix it immediately”. He wouldn't know what to do lower his head in situations like this. And so, he did. But with her razor-sharp looks, ironed two-piece, she slowly spread her bad aura penetratingly while she was moving away. He met people like this almost every day, but had never seen one like this. Quite an achievement indeed. He stated playing with the supermarket receipt in his pocket again, unconsciously. He was becoming tense. He carefully folded and put it in his pocket, but now it was far from being foldable.

He entered the street where he lived.

Every day, he would go out to reach someplace else, but come back to the same place. He had not the slightest idea about what or where he had to reach. He was exhausted. Filled up to the throat. He felt a little relieved when he saw the grocer across his house from which he never bought anything at all. He didn't like the guy, didn't even know him, but his presence in the neighborhood gave him comfort.

He could remain there.

He wasn't capable of loving anyone properly after all.

He looked at his watch. Got angry because he forgot that it stopped, but still. He was home.

A little late, but what harm could it do...

He opened the door and went inside. Removed his clothes and shoes. Remembered his shoe, but said to himself, “later”.

He lay down on the bed...

Actually, he didn't have time, but he was going to sleep a little.

Olca Kuş, 2020

İSİMSİZ | UNTITLED, 2019
 Tuval üzerine akrilik ve
 sprej boya
 Acrylic and spray paint
 on canvas
 110x90 cm

İSİMSİZ | UNTITLED, 2019
 Tuval üzerine akrilik ve
 sprej boya
 Acrylic and spray paint
 on canvas
 110x90 cm

İSİMSİZ | UNTITLED, 2019
 Tuval üzerine mürekkep,
 akrilik ve sprej boya
 Ink, acrylic and spray
 paint on canvas
 110x90 cm

İSİMSİZ | UNTITLED, 2019
 Tuval üzerine mürekkep,
 akrilik ve sprej boya
 Ink, acrylic and spray
 paint on canvas
 60x50 cm

İSİMSİZ | UNTITLED, 2019
 Tuval üzerine mürekkep,
 akrilik ve sprej boya
 Ink, acrylic and spray
 paint on canvas
 73x61 cm

PARK II | PARK II, 2019
Tuval üzerine akrilik ve
sprey boya
Acrylic and spray paint
on canvas
200x200 cm

PARK I | PARK I, 2019
Tuval üzerine akrilik ve
sprey boya
Acrylic and spray paint
on canvas
200x200 cm

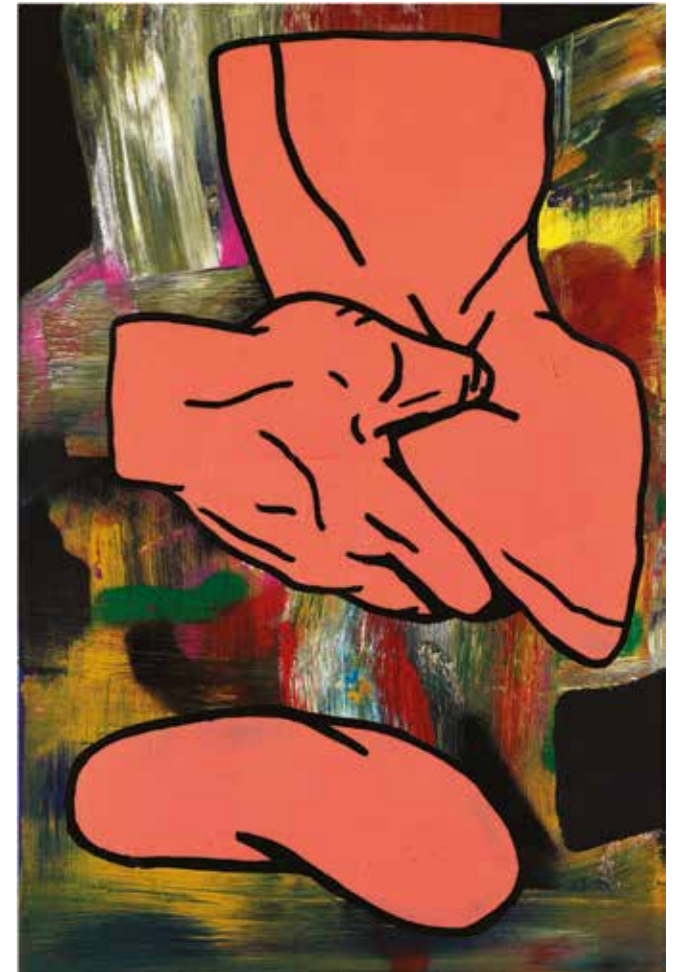
İSİMSİZ | UNTITLED, 2019
Tuval üzerine mürekkep,
akrilik ve sprej boya
Ink, acrylic and spray
paint on canvas
45x30 cm

İSİMSİZ | UNTITLED, 2019
Tuval üzerine mürekkep,
akrilik ve sprej boya
Ink, acrylic and spray
paint on canvas
45x30 cm

İSİMSİZ | UNTITLED, 2019
Tuval üzerine mürekkep,
akrilik ve sprej boya
Ink, acrylic and spray
paint on canvas
45x30 cm

SUBWAY, 2019
Tuval üzerine mürekkep,
akrilik ve sprej boya
Ink, acrylic and spray
paint on canvas
45x30 cm

İsimsiz | UNTITLED, 2020
 Tuval üzerine mürekkep,
 akrilik, karakalem, kâğıt
 ve sprej boya
 Ink, acrylic, pencil, paper
 and spray paint
 on canvas
 90x75 cm

İsimsiz | UNTITLED, 2019
 Tuval üzerine mürekkep,
 akrilik ve sprej boya
 Ink, acrylic and spray
 paint on canvas
 110x90 cm

İsimsiz | UNTITLED, 2019
 Tuval üzerine mürekkep,
 akrilik ve sprej boya
 Ink, acrylic and spray
 paint on canvas
 30x45 cm

İsimsiz | UNTITLED, 2019
 Tuval üzerine mürekkep,
 akrilik ve sprej boya
 Ink, acrylic and spray
 paint on canvas
 90x75 cm

İsimsiz | UNTITLED, 2019
Kumaş üzerine mürekkep,
akrilik ve sprey boya
Ink, acrylic and spray paint
on fabric
230x120 cm

Bu katalog, 07.11-05.12.2020 tarihleri arasında Art On İstanbul'da gerçekleşen *Yürüye Yürüye* sergisi için hazırlanmıştır.

Published on the occasion of the exhibition
By Walking dated 07.10-05.12.2020
at Art On Istanbul

Kaynak gösterilerek yapılacak alıntılar ve seçili görsel malzeme dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

No part of this catalog may be reproduced by any means without prior written consent of the publisher except by reviewers who may quote brief passages and use selected visual materials.

SERĞİ KATALOĞU | EXHIBITION CATALOG

ÖYKÜ | STORY
Olçay Kuş

ÇEVİRİ | TRANSLATION
Aykut Şengözer

TASARIM | DESIGN
Aykut Şengözer

FOTOĞRAFLAR | PHOTOGRAPHS
İlgin Akarsu

BASKI | PRINTING AND BINDING
Saner Matbaacılık
Topkapı Cad. Litrosyolu Sok. 2BC4,
2. Matbaacılar Sitesi 34010 Zeytinburnu
Bayrampaşa, İstanbul
0 212 674 10 51

© Art On İstanbul, 2020

[ön kapak | front cover]
İsimsiz | UNTITLED, 2019
Tuval üzerine mürekkep, akrilik ve sprey boya
Ink, acrylic and spray paint on canvas
72x61,5 cm

[arka kapak | back cover]
DICKMANN, 2019
Kumaş üzerine mürekkep, akrilik ve sprey boya
Ink, acrylic and spray paint on fabric
230x120 cm

ART ON

Meşrutiyet Caddesi Oteller Sokak
Hanif Binası No: 1A
Tepebaşı, Beyoğlu, İstanbul
T +90 212 259 15 43
www.artonistanbul.com

ART ON İSTANBUL

KURUCULAR | FOUNDERS
Nil Duran, Oktay Duran

DİREKTÖR | DIRECTOR
Gökşen Buğra

GALERİ ASİSTANI | GALLERY ASSISTANT
Eda Uras

TEŞEKKÜRLER | ACKNOWLEDGMENTS

ARASGRUP

MET
Kültürel Varlıklar Bakanlığı

BİZİ TAKİP EDİN | FOLLOW US

instagram.com/artonistanbul
twitter.com/artonistanbul
facebook.com/artonistanbul

